

Ю. О. Новосад

кандидат юридичних наук,
начальник відділу нагляду за додержанням законів
органами фіскальної служби
Прокуратури Волинської області

ЩОДО ДЕЯКИХ КРИТЕРІЇВ ОЦІНКИ ЕФЕКТИВНОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ПРОКУРАТУРИ ЯК СУБ'ЄКТА ЗАПОБІГАННЯ ЗЛОЧИНАМ

У статті з'ясовано суть і зміст терміна «ефективність» у контексті запобіжної діяльності прокуратури, визначені окремі критерії оцінки результативності роботи цього державного органу у сфері боротьби зі злочинністю та проблеми їх застосування на практиці, а також сформульовані науково обґрунтовані заходи щодо їх реалізації в сучасних умовах функціонування зазначеного суб'єкта запобігання злочинам.

Ключові слова: ефективність, результативність, оцінка, запобігання, діяльність, злочин, прокуратура, критерії, суб'єкт запобігання злочинам.

Постановка проблеми. Сучасний стан злочинності в Україні (збільшення її питомої ваги в структурі злочинів проти особи, власності та громадського порядку) свідчить про низький рівень діяльності суб'єктів, що не тільки безпосередньо протидіють і запобігають учиненню злочинів, але й координують цей напрям функціонування правоохоронних органів, на які покладено обов'язок реалізації завдань спеціально-кримінологічного запобігання злочинам. Показовими в цьому контексті тільки у 2016 р. були конфліктні ситуації, що виникли між відповідними підрозділами НАБУ та Генеральної прокуратури України у зв'язку з неkoordinованістю дій цих силових структур з одних і тих самих питань, що стосуються боротьби зі злочинністю, а також напруженість у відносинах і взаємні публічні звинувачення й образи окремих керівників зазначених правоохоронних органів.

Як установлено в ході дослідження, однією з обставин, яка негативно впливає на стан координації та взаємодії, є неправильне або неточне розуміння суб'єктами цієї діяльності суті та змісту таких категорій, як «координація» та «взаємодія», що в підсумку впливає на ефективність їх роботи.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Як показало вивчення наукової та навчально-методичної літератури, питаннями підвищення ефективності діяльності прокуратури у сфері боротьби зі злочинністю досить плідно займа-

ються науковці як прокурорського нагляду, так і кримінологи. Зокрема, у цьому контексті потужне доктринальне підґрунтя створили такі науковці, як В.С. Бабкова, О.М. Бандурка, Ю.В. Баулін, В.І. Борисов, М.М. Говоруха, В.М. Гусаров, Л.М. Давиденко, О.М. Джужа, В.В. Долежан, Л.С. Жиліна, І.М. Козьяков, О.Г. Колб, М.В. Косюта, Т.В. Корнякова, В.В. Кулаков, М.Й. Курочка, М.П. Курило, О.М. Литвинов, О.М. Литвак, М.І. Мичко, М.В. Руденко, Г.П. Середа, М.І. Скригонюк, Є.О. Шевченко та ін.

В умовах проведення правової реформи в Україні, а також суттєвого підвищення рівня злочинності за останні роки (2014–2016 рр.) [1], питання щодо підвищення рівня ефективності та місця прокуратури в системі суб'єктів боротьби зі злочинністю вивчені недостатньо, а тому потребують активізації наукових досліджень у зазначеній сфері суспільних відносин, що й стало вирішальним під час визначення предмета нашого дослідження.

Мета статті – з'ясувати проблемні моменти, що виникають у координаційній діяльності прокуратури з питань боротьби зі злочинністю, і обґрунтувати комплекс заходів, спрямованих на вдосконалення організаційно-правових засад координації та взаємодії правоохоронних органів і підвищення в цілому ефективності діяльності всіх суб'єктів запобігання злочинам.

Виклад основного матеріалу. Серед принципів, що характеризують діяльність державного апарату, зокрема й у сфері нормотворчості,

особливе місце займає принцип ефективності, під яким у науці розуміють необхідність прийняття нормативно-правових актів, які досягають запланованих цілей, передбачають оптимальне використання матеріальних, фінансових, людських та інших ресурсів [2, с. 213]. Аналіз практики й наукової літератури показав, що реалізація цього принципу в запобіжній діяльності у сфері боротьби зі злочинністю залишається одним із найбільш проблемних питань [3, с. 125–140]. Як у зв'язку із цим зауважила О.Ф. Скакун, актуальність проблеми щодо взаємозалежності економіки й права, економічної домінанти й правової доктрини зумовлена як труднощами формування сучасної вітчизняної ринкової економіки (практичний аспект), так і зростаючим усвідомленням юристів щодо доцільності застосування економічного підходу до аналізу права, який, окрім глибини й точності, забезпечує єдність окремих галузей права, нерідко відсутніх у традиційному правовому аналізі [4, с. 154].

Якщо цей методологічний підхід застосувати до оцінки запобіжної діяльності прокуратури, урахувавши, що визначене для неї у ст. 25 Закону України «Про прокуратуру» завдання з координації діяльності правоохоронних органів належить до елементів управління системою суб'єктів запобігання злочинам, то варто визнати всю складність і актуальність тематики, аналізованої в цій статті. Такий висновок впливає зі змісту управління діяльності щодо запобігання й протидії злочинам, яка, як зазначає А.П. Закалюк, є об'єктивно необхідним різновидом соціального управління, що спрямовується на системне впорядкування та підвищення ефективності цієї діяльності, узгодження останньої з кінцевою метою скорочення злочинності, усунення (нейтралізації) її причин [5, с. 374]. Посилення уваги до вивчення цієї проблематики зумовлене також розробленням у сучасній теорії питань кримінологічної безпеки, що покликані створити науково обґрунтовану базу для усунення протиріч між цілями правоохоронної діяльності, що реалізуються на практиці, та інтересами населення, яке претендує на більш високий рівень захищеності від злочинних посягань [6, с. 6]. Більше того, безпека є головною метою правового регулювання. Практично всі норми всіх галузей законодавства, як із цього приводу слушно зауважила С.Я. Лихова, спрямовані на забезпечення людині такого існування, коли її особистим правам, інтере-

сам, цінностям, а також матеріальним благам не буде загрозувати небезпека [7, с. 6]. Саме тому, незважаючи на теоретичну та практичну значимість дослідження в цьому контексті, опрацювання потребує проблема безпекового виміру [8, с. 9], яка прямо стосується оцінки ефективності запобіжної діяльності прокуратури як суб'єкта запобігання й протидії злочинності щодо виконання її завдань і функцій.

Отже, проведений вище аналіз доктринальних підходів дозволяє зробити висновок про те, що в зміст оцінки ефективності діяльності будь-яких суб'єктів запобігання злочинам мають бути включені як мінімум два аспекти: а) забезпечення безпеки об'єктів кримінально-правової охорони, визначених у ч. 1 ст. 1 Кримінального кодексу України (далі – КК України), засобами, формами, методами й силами всіх галузей кримінально-правового спрямування (кримінального, кримінально-процесуального, кримінально-виконавчого права та кримінології); б) результативність діяльності окремо взятого суб'єкта запобігання злочинам (у нашому випадку – органів прокуратури). При цьому, урахувавши пріоритетність норм матеріального права та в цілому кримінально-правової політики щодо інших видів політики у сфері боротьби зі злочинністю (кримінально-процесуальної, кримінально-виконавчої та кримінологічної), слід погодитися з В.І. Борисовим і П.Л. Фрісом у тому, що досягнення максимальної ефективності кримінально-правової політики є чи не основною метою цього виду внутрішньої політики держави [4, с. 81]. Також слід зазначити, що оцінка діяльності будь-якої установи чи організації завжди була доволі складною, оскільки для цього необхідні глибокі знання особливостей цієї діяльності, застосування сучасних методів наукового аналізу та використання здобутків математичної науки [9, с. 53]. Урахувавши специфіку завдань запобіжної діяльності, а також функцій, що покладаються на органи прокуратури, зміст поняття ефективності й оцінки її діяльності не може повністю збігатися зі змістом ефективності всіх інших суб'єктів запобігання злочинам.

Для того, щоб спростувати чи довести цей висновок, варто всебічно та точно з'ясувати зміст таких ключових понять, як оцінка й ефективність, а також генезис їх застосування в суспільно-правовій практиці. Під оцінюванням у наукових джерелах розуміють визначення якості, цінності кого-небудь або чого-небудь [10, с. 67]. Ефективний – той, що призводить до потрібних

результатів, наслідків, дає найбільший ефект. Цей термін походить від латинського слова «effectivus» і означає «продуктивний» («дієвий») [10, с. 67–68].

Як правильно зробив висновок О.М. Литвинов, значення оцінки ефективності полягає в тому, що вона сприяє уточненню й конкретизації цілей організації й функціонування системи, а також оптимізації структур, бо в процесі ранжування результатів діяльності виявляються конкретні причини, що зумовлюють ті чи інші відхилення в роботі щодо поставлених цілей у співвідношенні з ресурсами, що витрачаються [11, с. 371]. При цьому методично правильна оцінка забезпечує також цілеспрямованість діяльності, пов'язаної з організацією й здійсненням контролю, що дозволяє на практиці більш предметно організувати функціонування всієї системи. Крім цього, значення оцінки ефективності функціонування соціально-правового механізму запобігання злочинам, включаючи можливості органів прокуратури, полягає в тому, що вона дозволяє суб'єкту орієнтуватися в реальній діяльності, усвідомлювати зміни, викликані як об'єктивними, так і суб'єктивними чинниками [11, с. 371].

Як показали результати нашого дослідження, зазначена проблематика в науці належить до найбільш актуальних і недостатньо розроблених. Науковці особливо активно стали займатися цим питанням, розпочинаючи із 60-х років ХХ ст. [9, с. 53–54]. Проте в юридичній науці досі не вироблено єдиного визначення ефективності. У той же час, як правильно зауважила Н.А. Розенфельд, нинішня реалізація стану вітчизняного законодавства вимагає від України системного підходу до схвалення ідеї необхідності проведення моніторингу ефективності застосування законодавства та забезпечення професійного наукового здійснення заходів, які мають бути включені в процес моніторингу ефективності законодавства в Україні [12, с. 8]. При цьому, як слушно зауважив О.М. Литвинов, аналіз протидії злочинності полягає насамперед у виявленні найважливіших факторів, що впливають на здійснення базової діяльності, а оцінка – у визначенні результатів цієї діяльності [11, с. 372]. Більше того, оцінка є частиною загальної системи аналітичної діяльності. По суті оцінка є однією з головних задач аналітичної роботи. Саме вона дозволяє бачити складну діалектичну природу протидії злочинності, розкривати діалектику суперечностей її формування, сучасного й перспективного станів.

Аналіз наукових джерел свідчить також про те, що вчені по-різному підходять до оцінки й методики вимірювання результатів різних видів діяльності, пов'язаних із запобіганням і протидією злочинам [13, с. 41–57]. Тому деякі науковці зробили висновок про те, що кількість і якісні стандарти ефективної роботи в цьому напрямі соціальної практики для кожного випадку виробити неможливо [11, с. 372]. Але в науці продовжуються активні пошуки розв'язання зазначеної проблематики. У цьому контексті та з огляду на вирішення завдань нашого дослідження звертають на себе увагу деякі напрацювання, здійснені науковцями кримінального права. Зокрема, І.В. Борисов і П.Л. Фріс досить плідно розробляють питання, що пов'язані з ефективністю кримінально-правової політики, вкладаючи в її зміст ступінь досягнення визначених цілей і завдань у сфері боротьби зі злочинністю із застосуванням норм та інститутів законодавства про кримінальну відповідальність [4, с. 81]. При цьому ефективність такої політики вони визначають через співвідношення критеріїв і показників цієї діяльності. Критеріями кримінально-правової політики, на їхню думку, є система обґрунтованих показників, які характеризують рівень досягнення поставлених завдань [4, с. 81–82]. Вирішення цих завдань певною мірою свідчить про відповідний рівень ефективності, під яким В.І. Борисов і П.Л. Фріс пропонують розуміти ступінь досягнення завдань і цілей, визначених під час прийняття закону про кримінальну відповідальність, адекватність між запланованим і досягнутим. Щодо оцінок ефективності кримінально-правової політики, то, на їх переконання, вона являє собою аналіз співвідношення визначених під час прийняття закону про кримінальну відповідальність завдань із критеріями ефективності кримінально-правової політики [4, с. 90]. Він здійснюється за допомогою відповідних методів, які являють собою сукупність прийомів, способів і засобів, що застосовуються під час збирання, оброблення й аналізу показників ефективності кримінально-правової політики [4, с. 90]. При цьому слід погодитись з О.М. Литвиновим, який переконаний, що необхідність використання оцінки й вимірювання результатів функціонування соціально-правового механізму протидії злочинності за допомогою відповідних критеріїв і показників обумовлена практичними потребами [4, с. 372].

Виходячи із зазначених методологічних засад, можна вивести таке визначення поняття «оцінка ефективності діяльності прокуратури як суб'єкта запобігання й протидії злочинності»: визначення за відповідними науково обґрунтованими критеріями й показниками ступеня й рівня досягнення цим суб'єктом запобігання злочинам мети та реалізації завдань такого виду суспільної діяльності з урахуванням показників роботи прокуратури відповідно до статутних завдань і функціональних можливостей, що впливають із закону й інших нормативно-правових актів у сфері боротьби зі злочинністю.

Таким чином, до системоутворюючих ознак, що складають зміст зазначеного поняття, слід віднести те, що, як показали результати дослідження, визначення ефективності запобіжної діяльності здійснюється за певними критеріями.

Під критеріями в науці розуміють підстави для оцінки, визначення або класифікації чогось; мірило [11, с. 315]. Ураховуючи, що відповідно до ст. 25 Закону України «Про прокуратуру» на цей орган покладені завдання щодо координації діяльності правоохоронних органів у сфері боротьби зі злочинністю, за основу оцінки ефективності їхніх зусиль у цьому напрямі та розроблення її критеріїв можна обрати ті параметри (величина, властива певному предмету, явищу, пристрою [11, с. 315–316]), які вироблені науковцями та пов'язані з координацією. Зокрема, О.М. Литвинов і Т.С. Гавриш до таких віднесли:

а) формальний стан ефективності координації запобігання злочинам, а саме: наявність наукової організаційної роботи, узгодженість роботи певних підрозділів та ін. Якщо виходити з тих процесів, що пов'язані з реформуванням органів прокуратури і які спрямовані на ліквідацію Національної академії прокуратури України та її науково-дослідних лабораторій, що займалися розробленням завдань координаційної діяльності, то можна констатувати, що нині постає конкретна теоретико-прикладна проблема, яка вкрай негативно вплине на ефективність як запобіжної діяльності прокуратури, так і в цілому всіх суб'єктів запобігання злочинам;

б) чіткість виконання координаційними органами покладених на них обов'язків. Знову ж таки, з урахуванням зазначених вище процесів реформування органів прокуратури про чіткість виконання цих обов'язків можна говорити лише умовно [14, с. 5–10];

в) належна професійна підготовка працівників координаційних органів та їх посадових

осіб – представників інших суб'єктів запобігання злочинам і суб'єктів координаційної діяльності. Про складність і суперечливість вирішення цього завдання свідчать ті підходи, що склалися серед науковців і практиків прокурорської діяльності відносно ролі та місця прокуратури в системі суб'єктів запобігання злочинам [15, с. 212–224], що відображається й на ефективності запобіжної діяльності прокуратури. Додатковими перешкодами на цьому шляху є такі соціально-правові реалії: 1) відсутність взаємодії та скоординованості дій підрозділів Національної поліції України, яка проходить непростий шлях реформування та становлення; 2) самовільні дії з наведення правового порядку в Україні окремих громадських і воєнізованих формувань («Правого сектору», «УНА – УНСО», певних структур «Свободи» і т. п.), які, з одного боку, ігнорують принципи координаційної діяльності у сфері боротьби зі злочинністю, а з іншого – повністю не довіряють законним правоохоронним структурам, що створені в Україні, та ігнорують їх; 3) відсутність політичної волі керівництва Генеральної прокуратури України до відстоювання її правового статусу в системі правоохоронних органів і до зайняття жорсткої позиції щодо тих осіб та їх об'єднань, які зловживають наданими їм правами у сфері боротьби зі злочинністю (тероризмом, сепаратизмом, корупцією) або все частіше самовільно займаються цим видом діяльності; г) знання працівниками координуючих органів і представниками інших суб'єктів запобігання злочинам нормативно-правової бази, яка регламентує здійснення координації діяльності із запобігання злочинам. Ідеться насамперед про те, що досі в Україні (на чому наполягають науковці) відсутній закон «Про запобігання злочинам» [16], а також нормативно-правовий акт на рівні Кабінету Міністрів України, відповідно до якого органи прокуратури чітко визначили повноваження й мету координатора у сфері боротьби зі злочинністю. Як показує практика, знання працівників прокуратури в цьому напрямі мають безсистемний, поверховий і невмотивований характер, оскільки це не входить до показників ефективності їхньої діяльності, що визначені у відповідних наказах Генеральної прокуратури України, які регламентують їхню діяльність згідно з функціями, визначеними у ст. 3 Закону України «Про прокуратуру»; г) облік витрат часу на застосування й впровадження кожної координаційної форми окремо, а також погодження застосування їх певної сукупності залежно від

необхідності, яка виникла в кожному конкретному випадку. Облік – це система реєстрації процесів якої-небудь діяльності в її кількісному та якісному виявах із метою спрямування, контролю і т. д. [10, с. 414–415]. Форми, методи й засоби обліку роботи працівників прокуратури визначаються спеціальними наказами Генеральної прокуратури України з питань організації роботи й управління в органах прокуратури України [17, с. 4–11], а також координації діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції [18, с. 12–13]; д) кількість, дієвість і рівень виконання координаційних рішень, погоджених програмами й планами на окремому адміністративно-територіальному рівні [14, с. 135–136]. Зазначений критерій ефективності має відповідати певним вимогам, виробленим теорією й практикою запобігання злочинам і управління цією діяльністю, а саме: 1) співвідношення кількісних і якісних показників; 2) достовірність; 3) порівнюваність; 4) оптимальність [14, с. 137]. Вимога співвідношення кількісних і якісних показників означає, що під час оцінки роботи координаційних органів мають застосовуватися кількісні та якісні показники. При цьому кількісні показники завжди застосовуються для оцінки роботи управлінських органів. Якісні показники виражаються через принциповість, своєчасність, ініціативність, наполегливість у справі погодження дій суб'єктів запобігання злочинам [14, с. 137–138]. Вимога достовірності означає, що ті показники, які застосовуються для оцінки роботи координаційних органів, мають бути достовірними, тобто об'єктивно відображати стан координаційної діяльності як у цілому, так і на окремих її напрямках [14, с. 138]. Вимога порівнюваності означає, що під час оцінки роботи координаційних органів повинні застосовуватися однорідні за змістом показники, які можуть порівнюватися одним з одним. Наприклад, усі показники злочинності порівнюються за такою формулою: дані за поточний (звітний) період і дані за попередній (базовий) період [19, с. 213]. Вимога оптимальності має два аспекти. З одного боку, це означає, що система даних про якісну та кількісну сторону ефективності координації запобігання злочинам має бути достатньо повною. З іншого боку, кількість відомостей не має бути надмірною [14, с. 138]; е) наявність ретельного контролю виконання [14, с. 135–136]. Контроль належить до найважливіших елементів координаційної діяльності, що здійснюється органами прокуратури у сфері практичної реалізації функції боротьби зі зло-

чинністю. Залежно від того, на якому рівні та відносно чого він розглядається, контроль може бути охарактеризований як вид управлінської діяльності, як принцип управління або як функція управління [14, с. 112]. Зазначена специфіка контролю, як зробила висновок М.С. Студенікіна, дає можливість виділити його серед інших функцій управління, створити спеціалізовані контролюючі органи, для яких здійснення контролю належить до першочергових або до одних із основних функцій, а також визначити компетенцію цих органів [20, с. 7–8]. У цьому контексті функції прокурорського нагляду, визначені у ст. 2 Закону України «Про прокуратуру», співпадають зі змістом контролю, що характерно для органів прокуратури під час здійснення координаційної діяльності правоохоронних органів у сфері запобігання злочинам.

Висновки і пропозиції. Таким чином, оцінка ефективності роботи прокуратури як координатора протидії злочинності в системі правоохоронних органів має будуватися на підставі двох основних критеріїв: 1) об'єктивного, який включає достовірні фактичні дані про координаційну діяльність; 2) суб'єктивного, за допомогою якого визначається ефективність координаційних заходів, впливу координаційної діяльності на стан законності та правопорядку в межах адміністративно-територіальної одиниці [14, с. 140].

Список використаної літератури:

1. Кулик О.Г. Сучасна кримінальна ситуація в Україні: тенденції і прогноз / О.Г. Кулик [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.nbuv.gov.ua>.
2. Уолкер Р. Английская судебная система / Р. Уолкер ; [пер. Т.В. Арапова ; отв. ред. и предисл. Ф.М. Решетникова. – М. : Прогрес, 2015. – 631 с.
3. Литвинов О.М. Соціально-правовий механізм протидії злочинності в Україні (теоретичні та практичні засади) : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук : спец. 12.00.08 «Кримінальне право та криминологія; кримінально-виконавче право» / О.М. Литвинов ; Дніпропетр. держ. ун-т внутр. справ. – Д., 2010. – 41 с.
4. Правова доктрина України : [у 5 т.] – Х. : Право, 2013. – Т. 5. : Кримінально-правові науки в Україні: стан, проблеми та шляхи розвитку / В.Я. Тацій, В.І. Борисов, В.С. Батиргарєєва та ін. ; за заг. ред. В.Я. Тація, В.І. Борисова. – 1240 с.
5. Закалюк А.П. Курс сучасної української криминології: теорія і практика : [у 3 кн.] / А.П. Закалюк. – К. : Ін Юре, 2007. – Кн. 1: Теоретичні засади та історія української криминології науки. – 424 с.

6. Лапин А.А. Стратегия обеспечения криминологической безопасности личности, общества, государства и ее реализации органами внутренних дел : [монографія] / А.А. Лапин ; под ред. С.Я. Лебедева. – М. : ЮНИТИ-ДАНА: Закон и право, 2012.– 295 с.
7. Лихова С.Я. Кримінальна відповідальність за порушення безпеки людини за законодавством держав – учасниць Європейського Союзу : [монографія] / С.Я. Лихова. – К. : Ред. журн. «Право України»; Х. : Право, 2013. – 96 с.
8. Шаблистий В.В. Безпековий вимір кримінального права України : людиноцентристське дослідження : [монографія] / В.В. Шаблистий. – Дніпропетровськ : Дніпропетровський держ. ун-т внутр. справ : Ліра ЛТД, 2015. – 420 с.
9. Якимчук М.К. Управління в органах прокуратури України : теоретичні та практичні аспекти / М.К. Якимчук // Право України. – 2002.– № 5. – С. 89–96.
10. Давиденко Л.М. Проблеми оцінки та вимірювання ефективності діяльності прокуратури / Л.М. Давиденко // Питання конституційно-правового статусу прокуратури України та вдосконалення її діяльності. – Х., 1999. – С. 67–81.
11. Литвинов О.М. Соціально-правовий механізм протидії злочинності в Україні : [монографія] / О.М. Литвинов. – Х. : Вид-во Харк. нац. ун-ту внутр. справ, 2008. – 446 с.
12. Розенфельд Н.А. Коротка методика юридичного аналізу ефективності застосування законодавства / Н.А. Розенфельд. – К. : Юстініан, 2009. – 48 с.
13. Алексеева Л.Б. Показатели эффективности уголовного судопроизводства и некоторые вопросы оценки работы судебных органов / Л.Б. Алексеева, И.Б. Михайловская // Вопросы борьбы с преступностью. – М. : Юрид. лит., 1976. – Вып. 24. – С. 41–57.
14. Литвинов А.Н. Профилактика преступлений. От теории к практике : [науч.-практ. пособие] / А.Н. Литвинов, Т.С. Гавриш. – М. : ЭКМОС, 2003. – 160 с.
15. Ярема В.Г. Перед органами прокуратури стоїть завдання особливої ваги – відновити порядок і законність в Україні / В.Г. Ярема // Вісник прокуратури. – 2014. – № 8. – С. 5–10.
16. Джужа О.М. Про профілактику злочинів : проект Закону України // Криминологія. Спеціалізований курс лекцій зі схемами (Загальна та Особлива частини) : [навч. посіб.] // О.М. Джужа, Є.М. Моїсєєв, В.В. Василевич. – К. : Атіка, 2001. – 368 с.
17. Про організацію роботи й управління в органах прокуратури України : наказ Генеральної прокуратури України від 26 грудня 2011 р. № 1 гн // Закон України «Про прокуратуру» : наук.-практ. коментар : [у 3 кн.] / за заг. ред. О.М. Литвака. – Кн. 3: Галузеві накази Генерального прокурора України та інші відомчі нормативні акти прокуратури. – К. : Алерта, 2013. – С. 4–11.
18. Про координацію діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції : наказ Генерального прокурора України № 1/1 гн від 16 січня 2013 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://search.ligazakon.ua/l_doc2nsf/fink1/GP11028.html.
19. Джужа О.М. Правова статистика : [підручник] / О.М. Джужа, В.В. Василевич та ін. – К. : Атіка, 2014. – 448 с.
20. Студеникина М.С. Государственный контроль в сфере управления / М.С. Студеникина. – М. : Наука, 1974. – 199 с.

Новосад Ю. О. О некоторых критериях оценки эффективности деятельности прокуратуры как субъекта предупреждения преступлений

В статье определена сущность и содержание термина «эффективность» в контексте предупредительной деятельности прокуратуры, определены отдельные критерии оценки результативности работы данного государственного органа в сфере борьбы с преступностью и проблемы их применения на практике, а также сформулированы научно обоснованные меры по их реализации в современных условиях функционирования указанного субъекта предотвращения преступлений.

Ключевые слова: *эффективность, результативность, оценка, предупреждение, деятельность, преступление, прокуратура, критерии, субъект предупреждения преступлений.*

Novosad Yu. O. On some criteria for evaluating the effectiveness of the prosecution as the subject of crime prevention

The article revealed the essence and meaning of the term “efficiency in the context of preventive prosecution, by some criteria for evaluation of the work of state bodies in the fight against crime and problems of their application in practice, and formulated scientifically based measures for their implementation in the present the conditions of operation of these entities crime prevention.

Key words: *efficiency, effectiveness, rating, prevention, activity, crime, Prosecutor’s Office, criteria, subject of crime prevention.*